

RUSLAND EN MONGOLIË 2012 - WEEK 3

Vrijdag 3 augustus beginnen we met een duik in de Wolga. Hoofd boven water houden, want we zien alg en milieubeheer staat in Rusland niet hoog op de agenda. Maar we zien kikkers en vissen en dat geeft een redelijk veilig gevoel.

In de bomen rondom onze kampeerplek zitten wielewalen, een specht en bijeneters. Ik weet er een paar scherp op de foto te krijgen, maar ze blijven nog even in de camera: SD-kaartje zit op dat moment in de computer en ze staan nu op de interne harde schijf. Snoertje om de camera aan te sluiten op de laptop ligt helaas thuis!

Maria doet de was. Ik nog wat foto's bij ons eerste verhaal en dan naar McDonalds om te internetten. We doen boodschappen in Engels (iets verder ligt Marx) en om de aankomst van Hetty en Henk te vieren nemen we enkele flessen Russische champagne mee.

Ik ga nog even afkoelen in de rivier en raak in conversatie, voor zover mogelijk, met een stevige Russische dame. Wanneer ik weer aan wal ben staat haar Russische beer met een nog grotere omvang klaar met een lekker stuk kip van de BBQ. Een aardige aanvulling op mijn tot nu toe vegetarisch menu.

Tegen de avond arriveert Bigfoot en er volgt uiteraard een warm welkom. De champagne gaat open wanneer ook Fons en Arend binnen zijn. Ze hebben de hele dag in een garage gezeten om een technisch mankement te verhelpen.

Tijdens het overleg voor de volgende dagen besluit het grootste deel van de groep de zwaardere route door Kazachstan te nemen, terwijl Kaj, Sabine, Henk en Hetty en Fons en Arend door Rusland verder rijden. We zullen elkaar weer bij de grens van Mongolië ontmoeten.

Op zaterdag is iedereen vroeg op want we hebben door het oponthoud flink wat kilometers goed te maken. Na 300 meter rijden vinden we een schoen. Het is een van de zwempantoffels (lees garageschoenen) van Roy. Via de radio melden we hem onze vondst.

De grensovergang gaat vrij vlot. Eerst de uitklaring aan Russische zijde, waar Maria en ik tot op de decimeter nauwkeurig naast het gaas worden gedirigeerd en daar in de hete zon staan te wachten tot het meneer behaagt ons weer in te laten stappen en door te rijden.

Daarna de Kazachstanen, Mongools uiterlijk, kleine mannetjes met joekels van petten op hun hoofd, maar vriendelijk. Papiertje hier invullen, ergens anders weer afgeven, met een spiegel onder de auto door, glimmende oogjes bij het zien van onze biervoorraad (Ah, Piewa!) en dan dat onmetelijke land in. 65 keer Nederland met hetzelfde aantal inwoners.

Bij de grens begint ook de steppe. We zijn in een andere

wereld. Langs de weg uitgestrekte vlaktes waar het graan al is geoogst en het bouwland weer is omgeploegd. De weg wordt hier slechter; veel gaten en omhooggereden asfalt. Het is heet, er valt wat regen en in de verte zien we bliksemschichten.

De eerste stad is Uralsk. Een mooie hoofdstraat met grote gebouwen in snoepjeskleuren. Er rijden grote met bloemen en linten versierde stretched limousines rond met bruidsparen. Daarnaast auto's met uit het raam hangende fotografen voor het ultieme plaatje. We worden helemaal blij na onze eerste tankstop. De diesel kost slechts €0.50!

Aan de rand van de stad is een wijkje waarachter we een geschikte kampeerstek vinden. Na het eten overleg over het verdere vervolg en de volgende stop.

Iedereen is voor zeven uur vertrokken, behalve Kor en Gretha, die voor zes uur al op pad zijn. Ze hebben met hun auto meer moeite met het slechte wegdek en gaan daardoor wat langzamer.

We verlaten Uralsk, de echte grens tussen Europa en Azië.

Het is een rustige rijdag, redelijke weg met af en toe wat mindere stukken. Soms laten we grote stofwolken achter ons. We overnachten aan een klein stroompje met koel helder water en achter ons een Islamitische begraafplaats bij Khromtau. De plaats is een belangrijke leverancier van chroom. Roy kwam met deze kennis terug uit het dorp waar een aardige man zijn ventilatorfan heeft vastgezet. Gratis, veel thee drinken en een paar souvenirs toe.

Maandag 6 augustus. Weer vroeg uit ons bovenverdieping en om zeven uur rijden. Eerst is de weg goed. Onderweg kuddes schapen, koeien en paarden met hun hoeders. De steppe is een immense ruimte met verre horizons, zo op het oog saai, maar toch indrukwekkend.

We moeten ons nog registreren, een verplicht nummer binnen vijf dagen na de grensoverschrijding. In Kom-somolskoe, een stoffig dorp langs de route, wagen we een poging.

Politiebureau in, daarna met een agent die bij Radboud instapt een paar straten verder, waar ze ons vervolgens vertellen dat zoiets in een provinciehoofdstad dient te gebeuren. Niemand durft een handtekening te zetten of een stempeltje te drukken.

We zien de auto's van Joan en Roy staan. Zij zijn het plaatselijke ziekenhuis binnengelopen. Ik neem eens poolshoogte. De jongens staan bij de infobalie en een zuster is hun gegevens op een registratieformulier aan het invullen. Ze blijven stoïcijns staan wachten en hopen op het gewenste stempeltje. Ik ga weer naar buiten, praat even met Maria, Cara en Cees. Na een kwartier zijn ze nog niet

terug, dus Cees en nog maar eens naar binnen. Niemand te zien. We maken de verpleegster met gebaren duidelijk dat we "die lange en die iets kleinere" zoeken. We volgen haar. De heren zitten nu een paar gangen verder te wachten op hun beurt bij de dokter! We wensen ze veel sterkte, beloven ze buiten het dorp te wachten en wanneer het te lang gaat duren, familie en vrienden op de hoogte te stellen van hun opname zodat ze in ieder geval bezoek kunnen ontvangen...

Een half uur later melden ze zich via de radio. Lengte en gewicht zijn gemeten en Roy komt binnenkort in het Guinness Book of records van Kazachstan: de langste patiënt met het laagste gewicht! Daarna zijn ze ook meteen het ziekenhuis uitgezet.

De laatste honderd kilometer is de weg slecht. Kor en Gretha hebben de coördinaten van een mooie kampeerplek aan een rivier doorgegeven én van het plaatselijke politiebureau waar we wél vriendelijk en snel aan onze registratieverplichtingen kunnen voldoen. We rijden de auto tot onderaan de rivier om hem te wassen. Na een 'duik' in enkele modderpoelen op de route is het front van de auto helemaal zwart. Een paar emmers water doet wonderen en zijn koplampen en knipperlichten weer zichtbaar.

Dinsdag 7 augustus. Vandaag moeten weer flink wat kilometers gemaakt worden. Wat doe je zoal onderweg. Maria rijdt, dus zit ze uiterst geconcentreerd achter het stuur, vooral op de stukken met slecht wegdek. Wat is slecht wegdek? Diepe en grote gaten, hobbels, omhooggereden asfalt, géén asfalt.

Dan neem je de zogenaamde tracks of sporen langs de weg, door het bouwland en dat betekent weer grote stofwolken, ramen dicht, géén airco, dus heet.

Ik doe de navigatie, contacten via de radio met de andere leden van de groep. Soms SMS-en om overnachtingslocaties door te geven, foto's maken, Maria met raad en daad ondersteunen: "Links, rechts, remmen!"

Enz. Enz. We vermaken ons dus prima en vervelen ons geen moment.

Het laatste uur van de rit verheugen we ons op dat heerlijke koude biertje en een rivier waar we even kunnen afkoelen.

We hebben een leuke ontmoeting met een Kazachstaanse herder met zijn 220 paarden. Maria wordt zelfs door hem op het paard gezet

Het landschap wordt groener, enorme velden graan met o.a. tarwe moeten nog geoogst worden. Regelmatig ontmoeten we een colonne combines, met daarachter een grote slaapwagen voor de werklui. We vermoeden dat ze, net als in Amerika, van plaats naar plaats trekken

om te maaien. Eindelijk ook weer bomen, zelfs berken- en dennenbossen. Halverwege parkeren we de auto vanwege een wolkbreuk met een fikse onweersbui.

Bij Atbasar eindigt een hete vermoeiende dag, alweer aan de oever van een rivier.

Woensdag 8 augustus. Astana is ons hoofddoel. Tegen 12 uur rijden we na een slechte weg, waar we meestal naast rijden op een modderige, dan weer stoffige track over de achtbaansweg de stad in. 'Dubai van de steppe' wordt Astana wel genoemd. Een nieuw gecreëerde hoofdstad, net als Brasilia.

In opdracht van president Nasarbajev mogen architecten van wereldfaam hier hun kunstjes vertonen en dat levert een bizar contrast op met het omliggende platteland. Voor de gewone Kazachstaan, die hier voor het eerst komt moet dit een fata morgana zijn, gezichtsbedrog. We hebben vooraf onze eigen sightseeing tour in de GPS gestopt en al rijdend over brede boulevards bekijken en fotograferen we de architectonische hoogtepunten. Alle verhoudingen raken hier zoek; een vlaggenmast van honderdvijftig meter, een pyramide, een hagelwitte moskee met gouden koepel, en ... en....

Na een paar uur vinden we dat we het wel zo'n beetje gezien hebben. Joan en Roy hebben een hotel genomen, Radboud kan morgen pas zijn pakketje in ontvangst nemen, dus blijft ook en wij rijden door naar de plek die dit keer door Marian en Joost is uitgezocht. Iets van de weg achter een bos en op de achtergrond heuvels waarboven we onze eerste echt heel grote roofvogels zien zweven.

Bij het verlaten van de stad hebben we een wat minder vriendelijk contact met de politie, die beweert dat we geen verzekering hebben. Achteloos smijt hij onze autopapieren aan de kant en eist 'strafed', een bedrag van T3500. Wij weigeren te betalen, kletsen de oren van zijn kop, zeggen tot slot: "We go, okay?" Hij kijkt ons niet meer aan maakt een wegwuivend gebaar en zo ontsnappen we aan onze eerste corrupte afrekening.

Vandaag (donderdag) reizen we verder naar Pavlodar om o.a. dit verhaal en wat foto's op de site te plaatsen. Waarschijnlijk sluit de rest van de groep zich daar ook weer aan, om de volgende dag de grens naar Rusland weer over te steken. Daar gaan we dan via de Altai, volgens de kenners het mooiste stukje Rusland, door naar Mongolië, waar we volgens verwachting op 14 augustus zullen aankomen.

Tot de volgende keer! Maria en Jos

